

ABRAHAM HANS

17. — Arme Piet.

Piet woonde in een strooien huisje. Hij kon nog niet uitgaan, hij was nog te jong en te zwak. Maar moeder zorgde goed voor hem en bracht altijd lekker eten mee. Dat smaakte heerlijk!

Op zekeren dag kwam er een reus. Piet schrok vreeselijk. Met zijne groote hand pakte de reus den kleine vast en nam hem mee. Piet schreeuwde zoo luid hij kon, doch het hielp niet. Ach, wat zou moeder bedroefd zijn en jammerlijk klagen, als ze straks terugkeerde en het huisje ledig vond!

De reus ging naar een kasteel; ten minste, zijne woning was meer dan honderdmaal zoo groot als het strooien huisje van zijnen gevangene. De booze man stak Piet in een hok met groote tralies. Wat zat de arme kleine daar droevig! Nu en dan kwam de reus naar hem zien. Toch gaf hij lekker eten. Maar dit smaakte niet. Wie had er lust om lekker te eten in eene gevangenis met ijzeren tralies, waar men nooit de blauwe lucht, de zon, de boomen en bloe-

men zien kon? Alleen als de honger hem plaagde, nam Piet iets van het voedsel. Weken verliepen,

zonder dat er wat ongewoons voorviel. Op zekeren dag echter wilde de reus, dat Piet zou zingen. Als de

gevangene zijnen mond open deed, schreeuwde en jammerde, hij, in plaats van te zingen. Hij dacht altijd aan zijne lieve moeder, aan de kleine, strooien woning, waaruit de slechte man hem gestolen had, aan zijn zacht bedje van pluimen. Hij treurde over 't gemis van 't zonnelicht en den bloemengeur. Hier was alles zoo akelig en somber.

Eindelijk werd de reus boos. Hij nam eene breinaald en stak die in het vuur, tot dat ze gloeiend rood was. Met dat vreeselijk wapen naderde hij de gevangenis. Piet kroop weg in den hoek en zag schuw naar de roode naald. Hij sidderde van angst. Maar de reus greep hem en toen... 't was verschrikkelijk... toen prikte hij met de naald in Piets oogen !

De gevangene gaf eenen luiden schreeuw. De booze kerel liet hem los. O, wat deed dat pijn ! Piet kermde den geheelen dag. En hij kon niets meer zien. Ja, Piet was blind, stekeblind !

Nu had hij natuurlijk nog veel minder lust om te zingen. Droevig zat hij in een hoekje van den kerker. Eens werd het verlangen naar zijne moeder, naar zijn huis, naar de zon, de boomen en bloemen zoo sterk, dat de gevangene wild opvloog, tegen de tralies. Hij stootte zijn hoofd en viel dood neer.

De reus vond hem. Hij gaf 't lichaam aan de kat, die het smakelijk oppeuzelde.

Ge hebt allen wel begrepen, dat Piet een vogel was. De booze reus is de stoute jongen, die de nestjes

rooft. En waarlijk er zijn wreedaards, die met eene gloeiende naald de oogen der vinken uitbranden ! Barbaarsch, voorwaar !

Hebt ge nooit gezien, kinderen, die nestjes rooft, hoe de oude vogels klaaglijk schreeuwend rondvliegen ? Dat is door u, omdat gij hunne kinderen steelt. Denkt eens, dat een booze kerel uw broerke of uw zusterke uit de wieg nam ? Wat zou uwe moeder doen ?

Spaart de vogels ! Ze zijn zoo nuttig. Ze vernielen vele schadelijke insecten. Ze zingen voor ons. Weest nooit wreed of laf !

INHOUDSTAFEL

	BLADZ
1. De Appeldief	1
2. De oude Mic	6
3. Van Pieter, die rooken wilde	9
4. Vertelling van een nickelstukje	12
5. De trouwe Kardoes	17
6. De Durfal	22
7. De kleine Moeder	26
8. De Speldenzoeker	29
9. De Belletrekker	32
10. Hoe Anna leerde breien	36
11. De Koudkleum	39
12. Klaas-ik zal	43
13. Grootvader	46
14. Vos	50
15. Blinde Koben	54
16. Alle begin is moeilijk	59
17. Arme Piet	63
18. Brand	67
19. De Waaghals	70
20. Een vlijtige Jongen	74

